

HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài: **Những Ký Ức Về Chợ Bến Thành** của **Huỳnh Công Ân**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng**.

NHỮNG KÝ ỨC VỀ CHỢ BẾN-THÀNH

Lịch sử thành phố Sài-Gòn cho biết ngôi chợ trung tâm của thành phố trước kia nằm nơi gặp nhau của rạch Bến Nghé (đường Hàm Nghi) và kênh Lớn (đường Nguyễn Huệ). Tên chợ được gọi là Bến-Thành vì là nơi mà ghe thuyền cập bến để vào thành Gia-Định giao thương. Năm 1912, chợ được dời về vị trí hiện tại. Còn chợ trước vẫn ở chỗ cũ nên được gọi là Chợ Cũ.

Chợ Cũ trước 1975

Ký ức của tôi về Chợ Cũ là nơi mà lúc nhỏ tôi được ba má dắt qua đó ăn cơm thố với món gà tiềm thuốc Bắc ở một tiệm ăn Tàu. Lớn hơn một chút, vì nhà tôi là tiệm may nên thỉnh thoảng tôi theo má tôi đi qua Chợ Cũ mua vải ở những gian hàng bán vải ở đây. Khi trưởng thành và đi dạy, có khi tôi đi Chợ Cũ mua rượu mạnh để đi tiệc hay đi ăn cưới ở nhà hàng Động-Phát hoặc mua bánh ngọt ở tiệm Như-Lan.

Com thố Chợ Cũ

Nhưng với chợ Bến-Thành tôi có rất nhiều kỷ niệm.

Quán kem Mai-Hương trước 1975

Thời còn độc thân, cuối tuần nào tôi cùng các người bạn cũng “độc thân vui tính” như tôi, “ngồi đồng” ở quán kem Mai-Hương (kem Bạch-Đằng bây giờ) hay quán Phạm Thị Trước hoặc café Mini Rex trên đại lộ Lê Lợi để ngắm các giai nhân qua lại dập dìu trên đường. Có thể so sánh đại lộ Lê Lợi ngày xưa của Sài-Gòn với đại lộ Champs-Élysées của Paris hay đường St-Denis của Montréal.

Ngồi chán, chúng tôi thả bộ dọc đại lộ Lê Lợi đến thương xá Tam-Đa còn gọi là Crystal Palace (Trung-Tâm Thương-Mại Quốc-Tế

sau 1975, bị cháy năm 2002) để “rửa mắt” trước các quầy mỹ phẩm và băng nhạc nơi có những người đẹp bán hàng.

Thương-Xá Crystal Palace trước 1975

Những ngày trước Tết, hai gian hàng quảng cáo kem đánh răng Perlon và Hynos ở cửa nam chợ Bến-Thành thuê những cô bán hàng thời vụ trẻ đẹp đứng bán nên hai nơi này trở thành nơi gặp gỡ của tài tử và giai nhân. Tôi có một anh bạn là kỹ sư thủy lâm

rất hào hoa. Tết năm nào anh ấy cũng đưa một vài người đẹp về, sau khi gian hàng đóng cửa.

Chợ Bến-Thành ngày Tết trước 1975

Sau năm 1975, tôi bị đi học tập cải tạo vì là giáo chức biệt phái. Khi được thả về, tôi dạy học ở trường Nguyễn Trãi, quận 4 gần nhà. Nhưng lương không đủ sống, nhờ vợ tôi có tài nấu nướng nên chúng tôi mượn chỗ mở một quán nhậu đặt tên là quán Chim Sẻ vì quán tôi có một món đặc sản mà khách ưa thích là chim sẻ rô-ti giòn và béo. Quán tôi rất đông khách và nổi tiếng ở quận 4 đến đôi về sau khi tôi vượt biên đến đảo Bidong vừa đặt chân lên bờ thì có tiếng ai đó kêu lên Chim Sẻ.

Đây là thời gian gia đình tôi sống thoải mái nhất trong 11 năm kẹt lại ở Việt-Nam.

Mỗi sáng, khi hai đứa con tôi còn say ngủ với người cô họ giúp việc cho chúng tôi thì hai vợ chồng tôi đi xích-lô đạp đến chợ Bến-Thành để mua hàng về nấu. Chúng tôi mua cua ở sạp bà Liên (nhà ở trong hẻm đường Đề Thám), chị Tư bán lợn nhà ở quận 4, cô bán thịt dê, vợ thứ tư của anh Ân-Độ đạo Hồi bên quận 8, cô Sương bán rau cải ở Hóc-Môn... Tất cả những mỗi bán hàng đều dành sẵn phần cho chúng tôi đến lấy và trả tiền.

Sau khi mua xong, chúng tôi gửi hàng ở chỗ người bán đến sạp bán cà-phê của cô Tư gọi hai ly cà-phê sữa đá. Cô Tư pha cà-phê sữa rất ngon, ngọt vừa phải và mùi cà-phê thơm lừng. Cô Tư, dáng người đầy đặn và gương mặt dễ coi, có một cô em gái không được bằng cô và cũng bán quán cà-phê ở gần nhà gia đình cô trong một con hẻm bên hông ga xe lửa Sài-Gòn. Hai cô có một điểm chung là đều lấy chồng nhỏ tuổi hơn và rất đẹp trai. Nghe nói sau này cô em bị chồng bỏ. Thỉnh thoảng chúng tôi thấy ba của cô Tư, một ông già nhỏ con ốm yếu hay cháu trai của cô ra giúp bưng bê hay rửa ly cho cô khi quán đông khách. Trước khi uống cà-phê, chúng tôi thường gọi món tôm nướng bánh hỏi của chị bán bún tôm nướng hay món bún sông của quán cô Mai. Sau này, khi chúng tôi từ hải ngoại về Việt-Nam, đến thăm chợ Bến-Thành thì được biết cô Tư bán cà-phê đã mất. Chúng tôi vẫn thường ghé ăn món bún sông của chị Mai. Lúc đó, chị Mai đã lớn tuổi nên chị ngồi trên ghế dựa thêu tiền để cô con gái điều hành quán ăn. Năm 2019, đến quán sông không thấy chị Mai, hỏi cô con gái của chị tôi mới hay chị đã qua đời trước đó ít lâu.

Những lần về Việt-Nam, đi chợ Bến-Thành chúng tôi còn là khách ăn của quán bún thịt nướng Bà Tám và quán chè Bé Chè. Cà hai quán này đều có mặt ở chợ Bến-Thành trên nửa thế kỷ. Chúng tôi cũng thường mua mang về các món Huế ở sạp bán bánh

bèo Huế gần cửa số 7. Và mỗi lần chuẩn bị về lại Canada vợ tôi thường ghé gian hàng cô Dung mua hột điều đem đi.

Ngày trước, khi Việt-Nam dưới chế độ Cộng-Sản chưa mở cửa giao thương với cộng đồng quốc tế, thì chợ Bến-Thành thì hầu như chỉ có khách hàng người Việt trong nước. Sau này, khi đi vào chợ tôi thấy, ngoài những người Việt ở hải ngoại về thăm quê hương, người ngoại quốc rất đông từ những anh Tây mũi lõ đến chị Mã- Lai choàng khăn, cũng không thiếu khách Trung-Quốc xí xồ xí xào.

Chợ Bến-Thành trước 1975

Chỉ gần đây trong mùa đại dịch Covid-19 năm 2021, lần đầu tiên trong lịch sử thành phố Sài-Gòn, chợ Bến-Thành đóng cửa nhiều tháng liền. Biểu tượng của “Hòn Ngọc Viễn-Đông” đã u sầu mang nỗi đau chung với người dân Sài-Gòn.

Chợ Bến-Thành tháng 9/2021

Nhưng với tôi, những ký ức về ngôi chợ Bến-Thành không bao giờ phai nhạt trong tâm khảm.

Huỳnh Công Ân